

1

Не скажу, що я закохався у неї з першого погляду, але вразила мене ця красуня не менше, ніж те мінометне стрільно, що гримнуло біля розваленної стайні на фермерському дворі. Ми втрюх — Єгер, Сіроманець і я — заскочили на це господарство перевірити, чи все тут чисто; Єгер із Сіроманцем зайшли до будинку з розбитими вікнами, я прикривав їх знадвору, і саме тоді та міна гахнула так близько, що здалося, наче вона розірвалася в моєму правому вусі. Я впав на землю, але навіть тоді, перевівши подих, глипнув з-під каски на диво, яке невідь-звідкіля тут уродилося.

Вона стояла серед розбомбленого подвір'я гола-голісінька — сама богиня Лада — і всією собою кликала мене до себе. Не можна сказати, що вона аж так уже сяяла вродою — мала трохи обвислі груди, руки тримала складені внизу живота, ніби насамперед хотіла захистити своє лоно, — але її обличчя було загадковішим за усмішку Мони Лізи.

Коли в повітрі засвистіло ще одне мінометне стрільно, я нахильці підбіг до неї і майже галантно опустився на ліве коліно. Я взагалі-то шульга і стріляю з лівої, а до того ж мав тепер лише лівий наколінник, бо правого віддав перед наступом Вовчику. Цей новенький хлопчина із 23-ї бригади так запанікував перед боєм, що опинився серед нашої сотні, метушився, кидався на всі боки, запитуючи, чи немає у когось зайвої каски чи бодай

наколінників, і тоді я сказав, що, брате, ніхто з нас не носить запасних касок, це було б просто смішно, якби ми за плечима носили запасні каски чи броники, а ось наколінники — так, ми їх маємо по двоє, себто по одному на кожне коліно, і я тобі можу одного вділити. «Я тобі дам навіть правого, — сказав я, — бо якщо стріляю з коліна, то з лівого», — і хлопчинка дуже зрадів, якимось так винувато всміхнувся, беручи у мене правого наколінника, і та усмішка, що пробігла його лицем, наче тінь, мені не сподобалася. «Я поверну, — сказав він винувато, — знаю, що ти азовець, знайду тебе після всього і поверну, мене тут усі називають Вовчиком, я ще не встиг обрати собі позивний. А як кличуть тебе?» «Маляр», — відповів я, і Вовчик побіг шукати своїх, і мені не подобалося, як він нервово біжить, не подобалося його зігнута спина, не подобалося, як підстрибує автомат на його гострому плечі, та й що там могло подобатися, якщо хлопчина вперше ішов до бою, а на ньому не було навіть каски.

І навіщо, Вовчику-братику, тобі позивний, якщо твоє ще дитяче ім'я само по собі є найкращим для тебе псевдонімом і позивним, не треба більше нічого шукати, Вовчику-братику, бо, якщо покласти руку на серце, у нас із цими позивними справжнісінька чехарда. Замість того щоб назватися Байдою, Нечаєм, Кривоносом чи Гонтою — немає числа таким іменам, — хлопці, немов для приколу, раптом стали хто Фрицом, хто Маршалом, хто Кротом, а один наш азовець узяв собі позивний Негідник. Я розумію, що немає на світі поряднішого хлопця за цього Негідника, але якби моя воля, то всипав би йому шомполів на голе тіло за такі жарти. Є у нас давня козацька традиція — за особливу провину карати небораку гарячими. Звісно, що вже не нагайками, а шомполами.

Недавно такої честі удостоїлися і ми з Єгерем — дістали по тридцять гарячих (по одному від кожного бійця нашої чоти), щоправда, не на голе тіло, а, спасибі високоповажному товариству, через штани. За що? Верталися ми удвох з Єгерем одного пізнього вечора на базу через селище, і нам закортіло попиту чогось холодненького. В горлянках так пересохло, що вже й голосів не відтягнуемо. Підійшли до ларька, а там ватяне рило сказало, що всьо, пацани, лавку зачинено і, вапще, нехер тут ходити з автоматами. Ми до нього по-доброму: так і так, мовляв, спрага мучить, а воно, чмо п'яне, вперлося рогом, почало матюкатися, ледь не погрожувати, сказало, що нас, бандерівців, сюди ніхто не кликав.

— Захлинився ти своїми помями, свиняче рило, — сказав я.

Ми пішли собі далі, однак рило ще й услід нам поперло матюччям, потім вискочило з ларька і замахнулося чи то кулаком, чи пляшкою, в темряві не дуже роздивишся, тому Єгер подумав, що в нього в руці граната. Спрацював інстинкт самозахисту, найкращий стрілець нашої чоти в одну мить скинув із плеча автомат й одиночним улупив нахабі нижче коліна.

Потім Єгер пояснював, що хотів вистрілити мимо, на пострах чи попередження, але в темряві схибив, бо стріляв же не зі своєї СВД, а з акаема, через те промазав і вліпив біснுவатому сепару в ногу. Полегшувало Єгереву вини і те, що він сам на плечах заніс пораненого в нашу ж таки медчастину. Тому обійшлося шомполами.

Я був совісним свідком у Єгеря, навіть узяв половину вини на себе, адже ми разом були того вечора, і якби Єгер мене не випередив, то також стріляв би, і ще не відомо, куди в темряві влучив би. Я ж звичайний стрілець, а не

снайпер, тому куля могла б дзизнути прямісінько в лоб. Отож, сказав я, шомполів нам належиться порівну, і так ми обоє лягли на лави, а хлопці — вся чота — по черзі проходили повз нас і били, кому як дозволяла совість. Хто легенько, хто дужче, Сіроманець, земляк мій, той, можна сказати, тільки погладив, а нарваний Фриц так урізав, що в очах засвітили свічки.

У Фрица немає почуття гумору, немає жалю, він усе сприймає за чисту монету, через те й вояка з нього добрячий. Пішов якось уночі на вилазку (Фриц любив одинцем воювати), а вранці приніс чотири пари добротних черевиків і похвалився, що вдалося завалити п'ятьох кабанів.

— А де ж п'ята пара? — з недовірою спитав Єгер, який іноді теж самотужки виходив на полювання і знав, що завалити п'ятьох кабанів за одну ніч не так просто.

— На мені, — Фриц підняв ногу, показуючи міцного, як кінське копито, черевика. — Я ж на лови босоніж пішов.

— Нічо' собі, — повірив Єгер. — Маде ін раша.

Єгер тоді ходив у дешевих китайських кросівках (про берці ми ще й не мріяли), і ходив він по-особливому, я б сказав, по-котячому. Високий, тонкий, на довгих, журавлиних ногах, він ступав на землю легко і сторожко, наче дослухався премудрості Омара Хайяма, котрий усім людям радив обережно ступати на землю, адже ніхто з нас не відає, на чії зіниці він наступає. Але насправді таку ходу у Єгереві виробило його тонке ремесло.

Ось і до цього фермерського будинку з потроченими вікнами він зайшов сторожко, мовби ступав по тонкому льоду, а за ним почвалав, як ведмідь у малинник, Сіроманець. Мій другака Сіроманець, якщо глянути збоку, таки вайлуватий, можна подумати, зовсім незграба, але то велика омана. Сіроманця треба побачити в гарячому

ділі. Особливо коли він лупить з гранатомета-підствольника. Лупить і сміється. Х-га-га. Сміється і лупить. Окрім усього, під час «перемир'я» Сіроманець вряди-годи виїжджає у відрядження за межі зони війни. Також на гарячу роботу. На спецзавдання.

Якщо уважно переглянути на «Ютубі», як валяли пам'ятники Леніну в Харкові чи в Кіровограді, то там неодмінно запримітиш у натовпі «вайлуватого» хлопчину з рудою бородою. Щоправда, на задньому плані, бо Сіроманець панічно боїться відеокамер, особливо телевізійних, щоб, не доведи Господи, його не побачили по ящику батько-мати. Вони не знають, що Сіроманець воює. Ще їдучи з Кривого Рогу на Майдан, він набрехав удома, що напивав добру роботу в Києві на будівництві.

— У нені хворе серце, — пояснив нам Сіроманець.

Він зовсім недавно перейшов на рідну мову і думає, що правильно треба казати «неня», бо «мама» кажуть і кацапи. По мобільному Сіроманець розмовляє з батьками теж українською, і ті здивовано запитують у нього, що сталося. Сіроманець пояснює, що він живе в Києві, де всі інтелігентні люди розмовляють українською, тому він так звик. «Гібридною російською тут цвенькає лише неприємна чернь», — натхненно мудрує Сіроманець зі своїм приглушеним смішком: х-га-га.

Його неня не дуже тим переймається, неню більше хвилює те, що син на тяжкій роботі. Вона просить його бути обережним, добре їсти і тепло зодягатися, бо на будівництві небезпечна робота і холодні вітри. Сіроманець запевняє неню, що тут ніякої небезпеки, він кладе цеглу, як клав її і в Кривому Розі, тільки за більші гроші — вистачає і на житло, і на харчі та одяг. Аж тут неня його приголомшує. «Я знаю, синку, що тобі там скрутно, —